

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Gabriely Bašné a JUDr. Dany Černé v právní věci žalobkyně: **Mgr. Bc. N. J.**, zastoupené JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Brno, Bubeníčková 502/42, proti žalovanému: **Policejní prezidium ČR**, se sídlem Praha 7, Strojnická 27, o žalobě proti rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování ve věcech služebního poměru ze dne 19. 4. 2013, č.j. PPR-4056-7/ČJ-2013-990131,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování ve věci služebního poměru (dále též „žalovaný“), kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitele Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality služby kriminální policie a vyšetřování ve věcech služebního poměru (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 12. 2012, č. 1691/2012, jímž byla žalobkyně podle § 25 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění rozhodném (dále „zákon o služebním poměru“) ke dni 31. 12. 2012 odvolána ze služebního místa vrchní inspektor PČR útv. odhal. kor. a fin. krim. SKPV, expozitura Brno, 1. oddělení. Současně byla převedena do personální pravomoci ředitele Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, který měl provést ustanovení na služební místo.

Žalobkyně v žalobě namítala nicotnost žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný nebyl věcně, popř. funkčně příslušný vydat napadené rozhodnutí. Konstatovala, že výroková část žalobou napadeného rozhodnutí neobsahuje odkaz na právní normu zakládající věcnou, popř. funkční, příslušnost správního orgánu rozhodnout ve věci. Měla za to, že věcně

příslušným k vydání žalobou napadeného rozhodnutí byl policejní prezident, jehož pravomoc rozhodovat je nepřenositelná, s výjimkou případů, kdy policejní prezident jedná v zastoupení.

Namítala, že žalobou napadené rozhodnutí neobsahuje konkretizaci zrušeného služebního místa, neboť zde nebyl uveden jeho identifikátor ani jiné nezaměnitelné identifikátory.

Nesouhlasila s tím, že rozhodnutím policejního prezidenta ze dne 14. 12. 2012, č.j. PPR-28092-1/ČJ-2012-990560 došlo ke zrušení jejího služebního místa, jelikož jím byl stanoven pouze počet míst v expozituře. Zdůraznila, že na expozituře v Brně byla ponechána totožná služební místa s jejím služebním místem, konkrétně služební místo na funkci vrchního inspektora v hodnosti nadpraporčíka.

Namítala nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, jelikož tvrzení žalovaného o zrušení jejího služebního místa a ponechání dvou služebních míst vrchního inspektora se stupněm utajení důvěrné (dále jen „D“), který žalobkyně nesplňuje, nemá oporu v provedeném dokazování a podkladech řízení. Tvrzení žalovaného, že na zachované služební místo postačovalo vzdělání středoškolské, označila za účelové a jelikož v rámci expozitury Brno patří k policistům s nejvyšším obecným, odborným i resortním vzděláním měla výše uvedené tvrzení rovněž za diskriminační a zneužití práva.

Dále nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí spatřovala v absenci úvah správních orgánů ohledně jejího odvolání ze služebního místa, neboť v odůvodnění nevysvětlily, proč byli ve výběru míst, které zůstanou zachovány, upřednostněni policisté s nižším vzděláním než žalobkyně. Taktéž správní orgány neodůvodnily převedení žalobkyně do pravomoci ředitele Krajského ředitelství policie Středočeského kraje. Přičemž v Jihomoravském kraji byl dostatek volných odpovídajících míst na její převedení a žalobkyně zde má trvalé bydliště, byt i rodinu.

Namítala zjevnou nespravedlnost žalobou napadeného rozhodnutí a jeho rozpor s § 181 odst. 5 zákona o služebním poměru, jelikož služební funkcionáři nezohlednili její vzdělání, zkušenosti, praxi či dosažené výsledky. Zároveň uvedla, že ve věci bylo rozhodováno vyloučeným služebním funkcionářem.

Žalovanému vytkla podstatnou procesní vadu správního řízení, neboť odmítl žalobkyni navrhovaného zástupce odborové organizace přijmout za člena senátu poradní komise, čímž zkrátil její právo na spravedlivý proces. Žalovaný odmítnutí odůvodnil tím, že žalobkyni navrhovaný zástupce není zapsán na seznamu zástupců odborových organizací, což považovala za nepřípustné omezování jejího práva.

Žalobkyně navrhla soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný odmítl veškeré žalobou uplatněné námitky. K námitce nicotnosti uvedl, že v prvním stupni rozhodoval příslušný správní orgán, a to ředitel Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality služby kriminální policie a vyšetřování ve věcech služebního poměru dle čl. 5 závazného pokynu policejního prezidenta č. 154/2012, o odvolání žalobce pak náměstek policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování ve věcech služebního poměru jakožto nadřízený služební funkcionář dle § 190 odst. 6 zákona o služebním poměru.

Poukázal na změnu systemizace útvaru schválenou policejním prezidentem dne 14. 12. 2012, na jejímž základě došlo ke zrušení služebního místa vrchních inspektorů se stupněm utajení vyhrazené (dále jen „V“). Z pěti těchto míst byla zachována pouze dvě místa, na kterých byly ponechány policistky zařazené v expozituře a splňující jak požadovaný stupeň utajení, tak vzdělání.

Nesouhlasil s námitkou žalobkyně týkající se jejího nepřezkoumatelného a nespravedlivého převedení do pravomoci ředitele Krajského ředitelství Středočeského kraje, jelikož ke dni 1. 1. 2013 nebylo v rámci Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje žádné volné místo v 6. tarifní třídě, což vyplynulo z vyjádření vedoucí personálního odboru Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje. Žalobkyně tak byla převedena do pravomoci ředitele Krajského ředitelství Středočeského kraje, který zajistil její ustavení na služební místo ve stejné služební hodnosti.

Konstatoval, že vycházel ze zásady, že řízení před správním orgánem I. stupně a odvolací řízení tvoří jeden celek, přičemž žalovaný v odvolacím řízení zhojil vady rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Nesouhlasil s tím, že žalobkyně byla zkrácena na právu na spravedlivý proces. Ze zákona o služebním poměru totiž nevyplývá právo žalobkyně na účast zástupce odborové organizace v senátu poradní komise, kterého si sama libovolně zvolí. Odborové organizace jsou účastny v senátu poradní komise skrze jimi jmenované zástupce, přičemž žalobkyně byla o rozšíření senátu poradní komise o zástupce pplk. JUDr. Mgr. D. Z., Ph.D. řádně vyrozuměna.

Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu zamítl.

Žalobkyně v replice ze dne 16. 3. 2017 uvedla, že má důvodné pochybnosti o tom, že podklady předložené soudu žalovaným ohledně neexistence volného služebního místa ke dni 1. 1. 2013 nemusí být nutně pravdivé. Poukázala na 13 volných služebních míst v rozhodné době v rámci územních obvodů a městského ředitelství Jihomoravského kraje, na dvě volná služební místa v rámci Krajského ředitelství Jihomoravského kraje a tři volná pracovní místa v rámci městského ředitelství a ÚO Hodonín a Znojmo, která jí nebyla nabídnuta. K prokázání svých tvrzení navrhla soudu doplnit dokazování spisy Ministerstva vnitra sp.zn. MV-108648/SP-2013 a sp.zn. MV-39310/OMB-2013 a správním spisem. Dále navrhla výsledek bývalého náměstka policejního prezidenta plk. JUDr. V. K. a soudu doložila přípis ředitelky odboru personálního MV ČR ze dne 13. 3. 2013, č.j. MV-108648/SP-2013.

Na ústní jednání se bez předchozí omluvy nedostavil řádně předvolaný právní zástupce žalobkyně. Žalovaný setrval na svém procesním stanovisku a k námitce věcné nepříslušnosti služebních funkcionářů vydat žalobou napadená rozhodnutí poukázal na čl. 1 odst. 1 písm. b) závazného pokynu č. 137 policejního prezidenta, jímž byl náměstek policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování pověřen řízením ředitele Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality služby kriminální policie a vyšetřování a tento pokyn krátkou cestou předal soudu.

Žalovaný nesouhlasil s omezením práv žalobkyně ve správním řízení, jelikož žalobkyni dle § 198 odst. 1 písm. h) služebního zákona nesvědčilo žádné právo volit své zástupce do poradní komise žalovaného.

Dále žalovaný popřel, že by k 1. 1. 2013 existovalo v rámci Jihomoravského kraje volné služební místo, které by odpovídalo služebnímu zařazení žalobkyně. Podotkl, že pouze v expozituře Brno bylo předmětnou systematizací zrušeno 40 míst a v celém policejním sboru se jednalo řádově o sto zrušených míst.

Soud k návrhu právního zástupce žalobkyně k důkazu přečetl přípis ředitelky odboru personálního MV ČR ze dne 13. 3. 2013, č.j. MV-108648/SP-2013, ze kterého vyplynulo, že v období od 1. 11. 2012 do 31. 12. 2012 byla na SKPV Jihomoravského kraje v 6. platové třídě volná 2 služební místa v krajském ředitelství, avšak na jedno místo byl dne 30. 12. 2012 ukončen služební poměr příslušníka a k 1. 1. 2013 byl na ně ustanoven příslušník dle § 23 služebního zákona, a na druhé místo byl dne 17. 12. 2012 ustanoven příslušník dle § 23 služebního zákona; v rámci územních obvodů a městského ředitelství bylo 13 služebních míst v rozhodném období sice volných, ale určených ke zrušení z organizačních důvodů k 31. 12. 2012; v rámci městského ředitelství byla 3 volná služební místa, na která byli ke dni 1. 1. 2013 dva příslušníci ustanoveni dle § 20 odst. 1 písm. a) služebního zákona a jeden dle § 20 odst. 3 písm. a) služebního zákona.

Žalovaný se k výše uvedenému přípisu vyjádřil tak, že žalobkyně byla ještě před zahájením správního řízení informována služebním funkcionářem o zrušení jejího místa a nezbytnosti převedení s ohledem na nadcházející změnu služební systematizace. Žalobkyně proti této informaci neměla žádné námitky, a to ani v podaném odvolání. Uvedl, že přerazování probíhalo u všech dotčených příslušníků shodně, a to prostřednictvím centrálně vedené konzultace s policejním koordinátorem pro volná služební místa v policii. Přičemž pokud nebylo možné příslušníky zařadit na odpovídající místa, museli být zařazeni do zálohy pro služebně nezařazené. Jelikož v dané věci v systému pro obsazování služebních míst a z konzultací s koordinátorem nebyla zjištěna žádná odpovídající volná služební místa pro žalobkyni v Jihomoravském kraji, byla žalobkyně přerazena do pravomoci jiného služebního funkcionáře, aby mohlo být postupováno dle § 25 služebního zákona, čímž bylo zabezpečeno ustanovení žalobkyně na odpovídající služební místo, aby nemusela být zařazena do zálohy pro služebně nezařazené.

Žalovaný konstatoval, že soudem k důkazu provedený přípis ředitelky odboru personálního MV ČR nemá v dané věci vypovídací hodnotu, jelikož z něj lze zjistit pouze, jaká konkrétní místa byla v rámci Jihomoravského kraje v rozhodné době obsazena. Rozhodně z něj nelze dovodit, že by zde ke dni 1. 1. 2013 existovalo volné místo, které by nebylo k tomuto dni obsazeno jiným příslušníkem či nebylo zrušeno. Zdůraznil, že žalobkyni bylo před zahájením správního řízení doporučeno, aby sledovala systém obsazování služebních míst. Pokud by takto postupovala a projevila zájem být ustanovena na jakékoli jiné volné služební místo, splňovala by požadavky na dané místo a byla by nejvhodnějším kandidátem, tak mohla být postupem dle § 20 zákona o služebním poměru ustanovena na služební místo dle svého výběru. Žalobkyně však byla pasivní a proti převedení do pravomoci jiného služebního funkcionáře ve správním řízení ani nebrojila. Co se týče služebních míst, která byla obsazena k 1. 1. 2013 příslušníky dle § 23 služebního zákona, nemohla na ně být žalobkyně ustanovena, jelikož se jednalo o služební místa, která byla obsazována na základě výběrového řízení, do kterého se dle § 20 služebního zákona mohli přihlásit jen příslušníci o jeden stupeň hodnosti nižší, než byla hodnost požadovaná na obsazované služební místo. Konstatoval, že proces obsazování volných služebních míst upravuje služební zákon a rozčleňuje jej na jednotlivé, po sobě jdoucí fáze. Přičemž nejprve musí být na volné služební místo zařazen příslušník s odpovídajícími kvalifikačními předpoklady, který je veden v

systému záloh pro služebně nezařazené, jedná se o tzv. povinně ustanovitelné příslušníky, kterým musí být dána při obsazování volného místa přednost. Pokud systém neobsahuje takového vhodného příslušníka, vyhlásí se tzv. nabídkové řízení, kam se mohou přihlašovat příslušníci se stejnou hodnotí jaká je pro dané místo vyžadována. Teprve pokud není ani na základě nabídkového řízení nalezen vhodný příslušník, vyhlásí se výběrové řízení dle § 23 služebního zákona, kam se mohou hlásit pouze příslušníci s hodnotí o jeden stupeň nižší, než je na dané místo požadováno. Tudíž v případě, kdy žalobkyně poukazovala na volná služební místa, na které byli ustanovováni příslušníci dle § 23 služebního zákona, je zřejmé, že mnohem dříve již proběhla zákonem stanovená výše uvedená výběrová „předkola“ a žalobkyně již nemohla být na tato volná služební místa ustanovena.

Žalovaný soud k prokázání tvrzení o zřízení funkce koordinátora pro volná služební místa v policii předložil krátkou cestou listinu nazvanou Personální stabilizace Policie ČR po 1. 1. 2013 ze dne 27. 11. 2012 č.j. PPR-27744-1/ČJ-2012-990560, z níž soud zjistil, že v souvislosti s rozsáhlými organizačními změnami byla zřízena funkce koordinátora, který byl pověřen zajišťováním vzájemné spolupráce mezi jednotlivými služebními funkcionáři při ustanovování příslušníků na volná služební místa v rámci organizačních změn. Dále žalovaný soud předložil listinu ze dne 25. 3. 2010 nazvanou Návod k zajištění převedení příslušníků Policie ČR na služební místa v případech, kdy zákonnou povinnost příslušníky ustanovit žádný služební funkcionář neplní, v němž byly stanoveny metodické pokyny postupu pro převádění příslušníků na jiné služební místo v souladu s § 20 služebního zákona. Soud k důkazu přečetl i závazný pokyn č. 137 policejního prezidenta, z jehož čl. 1 odst. 1 písm. b) vyplynulo, že náměstek policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování byl pověřen řízením ředitele Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality služby kriminální policie a vyšetřování.

Soud k důkazu neprovedl žalobcem navržené spisy Ministerstva vnitra sp.zn. MV-108648/SP-2013 a sp.zn. MV-39310/OMB-2013 z důvodu nadbytečnosti, jelikož se jedná o spisy ředitelky personálního odboru MV ČR, která pod spisovou značkou sp.zn. MV-108648/SP-2013 odpovídala přípisem ze dne 13. 3. 2013 ombudsmankyni Policie ČR a Hasičského záchranného sboru ČR na její dotaz pod sp.zn. MV-39310/OMB-2013. Přičemž soud přípis na ústním jednání k důkazu přečetl a žalobkyně konkrétně neuvedla, jaké skutečnosti má soud z těchto spisů zjistit. Soud k důkazu neprovedl ani žalobcem navržený spis PP PČR pod č.j. PPR-4056/ČJ-2013-990131, neboť se jedná o správní spis, který soud v daném řízení přezkoumává.

Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:

Z referátu ÚOKFK SKPV ve věci *„Návrh změny systemizace Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality služby kriminální policie a vyšetřování“* č.j. OKFK – 3435-3/ČJ-2012-2500KR vyplývá, že návrh změny systemizace byl schválen policejním prezidentem dne 14. 12. 2012. Referátník obsahuje Informaci pro policejního prezidenta k návrhu změny systemizace, dle kterého v Expozituře Brno bude celkový počet systemizovaných služebních a pracovních míst, z toho 34 služebních míst a 4 pracovní místa. Součástí referátu je tabulka s názvem *„Přehled změn, Příloha č. 1 k č.j. OKFK-3435-3/ČJ-2012-2500KR“*, ze které soud zjistil, že v expozituře Brno, v 1. a ve 2. oddělení bylo ponecháno vždy po jednom služebním místě vrchního inspektora se stupněm utajení D, 6. platová třída, s minimálním stupněm vzdělání střední s maturitou nebo vyšší odborné, označení hodnotí nadpraporčík.

Z dokumentu s názvem Obsazení tabulek osobami s datem spuštění dne 4. 3. 2013 za období do dne 31. 12. 2012 soud zjistil, že v expozituře Brno, 1. oddělení byla tři služební místa vrchního inspektora, a to dvě se stupněm utajení V a jedno se stupněm utajení D. Žalobkyně byla evidována na služebním místě vrchního inspektora se stupněm utajení V. Ve 2. oddělení této expozitury byla dvě služební místa vrchního inspektora, a to jedno se stupněm utajení V a druhé se stupněm utajení D. Dále z dokumentu s názvem Obsazení tabulek osobami s datem spuštění dne 4. 3. 2013 za období ode dne 1. 1. 2013 vyplynulo, že po provedené systemizaci v expozituře Brno, v 1. oddělení zbylo pouze jedno služební místo vrchního inspektora, a to se stupněm utajení D a rovněž tak v 2. oddělení této expozitury.

Z úředního záznamu o personálním pohovoru ze dne 26. 10. 2012 vyplývá, že vedoucí expozitury provedl personální pohovor s žalobkyní, na kterém ji sdělil, že ke dni 31. 12. 2012 se bude její služební místo bez náhrady rušit, přičemž v rámci útvaru není a s nejvyšší pravděpodobností ani v budoucnu nebude volné služební místo v její služební hodnosti. Zároveň jí bylo doporučeno, aby se spojila s personalistkou útvaru a z vlastní iniciativy sledovala volná místa.

Řízení ve věcech změny služebního poměru žalobkyně bylo zahájeno sdělením ze dne 17. 12. 2012, žalobkyně s ním byla seznámena dne 18. 12. 2012. Tímto sdělením byla žalobkyně informována o zrušení jejího služebního místa v důsledku organizačních změn, a rovněž tak byla poučena o možnosti zvolit si zmocněnce, nahlížet do spisu, navrhnout důkazy a vyjádřit se v průběhu řízení. Ze záznamu o jednání ze dne 18. 12. 2012, č.j. OKFK – 4816 – 2/ČJ-2012-252400 vyplývá, že žalobkyně nahlédla do spisového materiálu.

Dne 19. 12. 2012 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž ke dni 31. 12. 2012 odvolal žalobkyni z jejího služebního místa a převedl ji do personální pravomoci ředitele Krajského ředitelství policie Středočeského kraje. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že služební místo žalobkyně bylo zrušeno v důsledku změny systemizace schválené policejním prezidentem pod č.j. PPR-28092-1/ČJ-2012-990560. Zároveň byla žalobkyně převedena do personální pravomoci ředitele Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, který měl provést její ustanovení na služební místo.

V odvolání ze dne 13. 1. 2013 žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí pro nedostatečné odůvodnění, nesprávné posouzení schválené změny systemizace, neboť jí nedošlo ke zrušení služebního místa žalobkyně. Poukázala na své nejvyšší vzdělání ve vztahu k služebnímu místu na oddělení expozitury a na procesní vady rozhodnutí, jelikož jejímu zástupci nebylo umožněno se před rozhodnutím k věci vyjádřit ani nahlédnout do spisu a správní orgán dostatečně nezjistil skutkový stav věci.

Z podání předsedkyně senátu poradní komise ze dne 11. 3. 2013, č.j. PPR-4056-5/ČJ-2013-990131, vyjádření ředitele útvaru ze dne 27. 12. 2012 a z úředního záznamu předsedkyně senátu poradní komise ze dne 22. 3. 2013 vyplývá, že zástupce žalobkyně byl vyzván k seznámení se se spisovým materiálem, čehož nevyužil.

Z oznámení jednání senátu poradní komise ze dne 20. 3. 2013, č.j. PPR-4056-6/ČJ-2013-990131 vyplývá, že zástupce žalobkyně byl informován o jednání senátu poradní komise policejního prezidenta s poučením, že žalobkyně má právo se jej zúčastnit.

Ze sdělení předsedy poradní komise ze dne 26. 2. 2013, č.j. PPR-4056-3/ČJ-2013-990131 vyplývá, že na žádost zástupce žalobkyně byl poradní senát komise rozšířen o pplk. JUDr. Mgr. D. Z., Ph.D. Oznámením ze dne 11. 3. 2013 č.j. PPR-4056-5/ČJ-2013-990131 předseda poradní komise informoval zástupce žalobkyně, že o jí navrženého Jaroslava Chytrého nelze poradní senát rozšířit, jelikož není uveden v seznamu nominovaných členů do poradní komise navržených odborovými organizacemi.

Z vyjádření vedoucí odboru personálního Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 31. 7. 2013 vyplývá, že na Krajském ředitelství policie Jihomoravského kraje k 1. 1. 2013 nebylo žádné volné systemizované služební místo v 6. tarifní třídě.

Žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že do dne 31. 12. 2012 byla v rámci expozitury Brno, 1. oddělení tři služební místa vrchní inspektor, dvě místa se stupněm utajení V a jedno místo se stupněm utajení D. Služební funkcionář, který byl oprávněn zrušit služební místo v rámci organizačních změn, navrhl zrušit služební místa vrchních inspektorů se stupněm utajení V. Služební funkcionář, tak zrušil konkrétní služební místo vymezené nezaměnitelným znakem, a to stupněm utajení. Dle § 25 odst. 1 služebního zákona tím byla naplněna podmínka k převedení žalobkyně na jiné služební místo, neboť její dosavadní služební místo bylo v důsledku organizačních změn zrušeno. Vysvětlil, že pro systemizaci zachovaná služební místa vrchního inspektora v 6. tarifní třídě je dle § 7 služebního zákona stanoven požadavek toliko středoškolského vzdělání, který všechny dotčené policistky splňovaly. Rovněž tak všechny policistky zařazené v 6. tarifní třídě vykonávaly převážně dílčí úkony trestního řízení, ve srovnatelném rozsahu. Popřel, že by jedna z policistek nedisponovala oprávněním k řízení služebních dopravních prostředků. S odkazem na § 181 odst. 5 služebního zákona nesouhlasil s odvolací námitkou nepřezkoumatelnosti odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Zdůraznil, že podstatným pro rozhodnutí bylo pouze rozhodnutí policejného prezidenta o organizační změně, kterým bylo její služební místo zrušeno. Konstatoval, že vzhledem k tomu, že v rámci Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje není v současné době volné odpovídající služební místo pro žalobkyni a ani v budoucnu nebude, o čemž byla žalobkyně informována již na pohovoru dne 26. 10. 2012, bylo správně rozhodnuto o jejím převedení do personální pravomoci jiného služebního funkcionáře. Popřel, že by žalobkyni bylo upřeno její procesní právo spočívající v možnosti vyjádřit se ve věci a k podkladům řízení.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“).

Žaloba není důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 4 odst. 1 zákona o služebním poměru systemizací se rozumí stanovení počtu služebních míst včetně počtu míst příslušníků zařazených v zálohách a objemu prostředků stanovených státním rozpočtem na příslušný rok na jejich služební příjmy.

Podle § 7 odst. 1 písm. f) zákona o služebním poměru pro příslušníky se stanovují tyto služební hodnosti, minimální stupně vzdělání, minimální doby trvání služebního poměru pro

služební hodnost a tarifní třídy: služební hodnost vrchní inspektor – minimální stupeň vzdělání střední s maturitní zkouškou/vyšší odborné – doba trvání služebního poměru 5 let – tarifní třída 6.

Podle § 19 odst. 1 zákona o služebním poměru služební místo vyjadřuje organizační a právní postavení příslušníka v bezpečnostním sboru. Je charakterizováno zejména systemizovanou služební hodností, stupněm vzdělání, oborem nebo zaměřením vzdělání, dalším odborným požadavkem, základním tarifem, náplní služební činnosti, rozsahem oprávnění a povinností příslušníka.

Podle § 25 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru příslušník je odvolán z dosavadního služebního místa, jestliže jeho dosavadní služební místo bylo v důsledku organizačních změn zrušeno.

Podle § 25 odst. 5 zákona o služebním poměru příslušník, který je odvolán z dosavadního služebního místa podle odstavce 1, 2 nebo odstavce 4, je ustanoven na jiné služební místo, pro které je stanovena stejná služební hodnost, a to i v jiném místě služebního působiště.

Podle § 77 odst. 2 věta první zákona o služebním poměru ve služebním poměru je zakázána přímá i nepřímá diskriminace z důvodů pohlaví, sexuální orientace, jazyka, náboženského vyznání nebo víry, politického nebo jiného smýšlení, členství v odborových organizacích a jiných sdruženích, majetku, rodu, rasy, barvy pleti, národnosti, etnického nebo sociálního původu, věku, těhotenství a mateřství, manželského a rodinného stavu, povinností k rodině.

Podle § 181 odst. 4 zákona o služebním poměru výrok obsahuje řešení otázky, která je předmětem rozhodování, ustanovení právního nebo služebního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto, popřípadě též rozhodnutí o povinnosti nahradit náklady řízení. V případě, že je účastníku ukládána povinnost k plnění, obsahuje rovněž lhůtu pro její splnění.

Podle § 181 odst. 5 zákona o služebním poměru v odůvodnění služební funkcionář uvede důvody vydání rozhodnutí, z jakých podkladů vycházel při rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při jejich hodnocení a při výkladu právních a služebních předpisů, jakož i způsob, jakým se vypořádal s návrhy a námitkami účastníka a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Odůvodnění rozhodnutí není třeba, jestliže služební funkcionář vyhoví žádosti účastníka v plném rozsahu.

Podle § 190 odst. 6 věta první zákona o služebním poměru odvolacím orgánem je služební funkcionář nadřízený služebnímu funkcionáři, který napadené rozhodnutí vydal.

Podle § 190 odst. 7 zákona o služebním poměru odvolací orgán přezkoumává napadené rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, v rozsahu, jaký je uveden v odvolání. Zákonnost přezkoumává v celém rozsahu. K vadám řízení přihlíží jen tehdy, pokud mohly mít vliv na zákonnost nebo správnost napadeného rozhodnutí.

Podle § 194 zákona o služebním poměru o odvolání (rozkladu), v obnoveném řízení, v přezkumném řízení a o námitkách proti služebnímu hodnocení rozhoduje služební funkcionář na základě návrhu poradní komise. Členy poradní komise jmenuje a pravidla jejího jednání stanoví služební funkcionář, pro kterého poradní komise připravuje návrh rozhodnutí.

Podle § 198 odst. 1 písm. h) služebního zákona odborová organizace, která působí v bezpečnostním sboru, má právo na informace a na projednání záležitostí, které se týkají výkonu služby, a dále je oprávněna být zúčastněna v hodnotících a poradních orgánech služebního funkcionáře.

Podle § 4 zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti (dále jen „zákon o ochraně utajovaných informací“) utajovaná informace se klasifikuje stupněm utajení

a) Přísně tajné, jestliže její vyzrazení neoprávněné osobě nebo zneužití může způsobit mimořádně vážnou újmu zájmům České republiky,

b) Tajné, jestliže její vyzrazení neoprávněné osobě nebo zneužití může způsobit vážnou újmu zájmům České republiky,

c) Důvěrné, jestliže její vyzrazení neoprávněné osobě nebo zneužití může způsobit prostou újmu zájmům České republiky,

d) Vyhrazené, jestliže její vyzrazení neoprávněné osobě nebo zneužití může být nevýhodné pro zájmy České republiky.

Soud se nejprve zabýval námitkou nicotnosti žalobou napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v jeho vydání věcně, popř. funkčně nepřislušným služebním funkcionářem. Vztahy nadřízenosti a podřízenosti v rámci organizace Policie České republiky jsou stanoveny závazným pokynem policejního prezidenta č. 154 ze dne 8. 10. 2012, kterým se stanoví rozsah pravomoci služebních funkcionářů jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru příslušníků Policie České republiky (dále jen „pokyn č. 154/2012“).

Dle čl. 3 odst. 1 písm. a) pokynu č. 154/2012 náměstek policejního prezidenta ustanovuje ředitele útvaru policie s celostátní působností, kterého přímo řídí. Útvar odhalování korupce a finanční kriminality je útvarem s celostátní působností dle § 6 odst. 1 písm. b) zákon č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění rozhodném (dále jen „ZPČR“). Dále v souladu s článkem 1 odst. 1 písm. b) závazného pokynu č. 137 policejního prezidenta byl náměstek policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování pověřen řízením ředitele Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality služby kriminální policie a vyšetřování. Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že náměstek policejního prezidenta je přímo nadřízeným služebním funkcionářem ředitele Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality, a byl tak oprávněn a povinen rozhodovat o odvolání proti rozhodnutí ředitele útvaru dle § 190 odst. 6 zákona o služebním poměru. Přímo nadřízeným služebním funkcionářem ředitele útvaru tedy není policejní prezident, jak tvrdí žalobkyně, nýbrž jeho náměstek, proto žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno věcně a funkčně příslušným služebním funkcionářem, tudíž žalobou napadené rozhodnutí není nicotné.

V této souvislosti žalobkyně namítala, že ve výrokové části žalobou napadeného rozhodnutí není uveden odkaz na příslušný právní předpis, který by žalovaného opravňoval o jejím odvolání rozhodnout. Náležitosti výrokové části rozhodnutí jsou stanoveny v § 181 odst. 4 zákona o služebním poměru. V souladu s tímto zákonným ustanovením je povinností služebního funkcionáře ve výrokové části uvést ustanovení právního nebo služebního předpisu, podle kterého bylo rozhodováno, a nikoli zákonné ustanovení, dle kterého byl žalovaný oprávněn k rozhodování v dané věci. Přičemž žalovaný ve výrokové části žalobou napadeného rozhodnutí poukázal konkrétně na ustanovení § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru, tj. na zákonné ustanovení, podle kterého rozhodoval, čímž splnil povinnost uloženou mu § 181 odst. 4 zákona o služebním poměru. Námitka žalobkyně tak nemůže obstát.

Žalobkyně dále namítala, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, a to z několika důvodů. Předně podle názoru žalobkyně ze systemizace nevyplývá zrušení právě jejího služebního místa. Soud ze správního spisu, a to z referátníku ÚOKFK SKPV ve věci *„Návrh změny systemizace Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality služby kriminální policie a vyšetřování“* č.j. OKFK – 3435-3/ČJ-2012-2500KR, který byl schválen policejním prezidentem dne 14. 12. 2012 a z Obsazení tabulek osobami s datem spuštění dne 4. 3. 2013 za období do dne 31. 12. 2012 a od dne 1. 1. 2013 zjistil, že v rámci systemizace bylo ponecháno v expozituře Brno celkem 38 míst, z toho na 1. oddělení pouze jedno služební místo vrchního inspektora se stupněm utajení D, 6. platová třída, s minimálním stupněm vzdělání střední s maturitou nebo vyšší odborné, označení hodnosti nadpraporčík. Žalobkyně měla hodnost vrchního inspektora a splňovala veškeré § 7 odst. 1 písm. f) služebního zákona stanovené požadavky pro danou hodnost. Pro ponechané služební místo však nedisponovala systemizací stanoveným stupněm utajení D, nýbrž nižším stupněm utajení V. Žalobkyně tak musela být ze svého služebního místa odvolána, neboť její služební místo vrchního inspektora se stupněm utajení V systemizací zaniklo. Soud pouze podotýká, že zcela shodná situace vlivem systemizace nastala rovněž ve 2. oddělení expozitury Brno.

Neobstojí pak ani námitka žalobkyně, že z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí není zřejmé, na základě jakého podkladu žalovaný dospěl k závěru, že bylo zrušeno právě její služební místo. Žalovaný podklady pro své rozhodování jmenovitě a dokonce s odkazy na konkrétní čísla stran správního spisu vypočetl v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný mimo jiné odkázal na schválený návrh změny systemizace Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality SKPV ze dne 14. 12. 2012 a jelikož žalobkyně byla odvolána právě na základě řádně schválené změny systemizace služebních míst, byl poukaz na tento podklad pro rozhodnutí v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí správný a zcela dostačující.

Soud nesouhlasí ani s námitkou žalobkyně, že systemizací zrušené služební místo není konkretizováno nezaměnitelným identifikátorem, jelikož ponechané služební místo je od těch, která byla zrušena, zřetelně odlišeno stanoveným stupněm utajení. Jednotlivé stupně utajení jsou stanoveny v § 4 zákona o ochraně utajovaných informací a důvodová zpráva k tomuto ustanovení uvádí, že *„Ustanovení vymezuje jednotlivé stupně utajení v závislosti na intenzitě újmy, která by mohla vzniknout při neoprávněném nakládání s utajovanou informací. Podle intenzity újmy se utajované informace klasifikují do čtyř stupňů utajení.“* V rámci systemizace tak bylo ponecháno služební místo osoby, která disponuje vyšším stupněm utajení, jelikož stupeň utajení D (důvěrné) je vyšší než stupeň utajení V (vyhrazené) v souladu s § 4 písm. c), d) zákona o ochraně utajovaných informací. Ponechal-li ředitel útvaru služební místo vrchního inspektora s vyšším stupněm utajení, je tento jeho krok zcela logický a soud v něm nespatřuje žádnou libovůli či diskriminaci žalobkyně.

Žalobkyně sice v podané žalobě obecně namítala, že tvrzení žalovaného o stupni utajení, kterým disponuje, není pravdivé, ze správního spisu konkrétně z Obsazení tabulek osobami s datem spuštění dne 4. 3. 2013 za období do 31. 12. 2012 vyplývá, že žalobkyně disponovala stupněm utajení V. Soud zdůrazňuje, že žalobkyně tuto námitku v odvolání neuplatnila a soudu nikterak své tvrzení neprokázala, proto ji soud posoudil jako ryze účelovou.

Ve světle shora uvedeného soud nemohl přisvědčit námitce žalobkyně, že ze systemizace nevyplývá, že bylo zrušeno právě její služební místo.

Dále za nepřezkoumatelné považovala žalobkyně napadené rozhodnutí z důvodu, že v něm zcela chybí úvahy o tom, proč byla odvolána právě žalobkyně, která na rozdíl od ostatních příslušníků na stejné pozici má nejvyšší předpoklady pro ponechání na služebním místě vzhledem k jejímu vysokoškolskému, resortnímu a odbornému vzdělání, praxi, zkušenostem a výsledkům. Žalobkyně tedy nerozporovala, že by osoba ponechaná na služebním místě vrchního inspektora minimální požadované vzdělání nesplňovala, nýbrž nepovažovala za logické, ponechat na služebním místě osobu, která má toliko středoškolské vzdělání, když žalobkyně má vzdělání vysokoškolské. Soud k tomu uvádí, že ustanovení § 7 odst. 1 písm. f) zákona o služebním poměru stanoví na služební místo vrchní inspektor minimální stupeň vzdělání střední s maturitní zkouškou nebo vyšší odborné. Mezi stranami pak není sporu o tom, že osoba ponechaná na služebním místě vrchní inspektor minimální požadované vzdělání splňuje. Žalovaný v napadeném rozhodnutí tuto skutečnost uvedl, a soud považuje jeho vypořádání se s touto odvolací námitkou za jasné a dostatečné. Přičemž soud zdůrazňuje, že to byla právě žalobkyně a nikoli osoba ponechaná na místě vrchního inspektora v 1. oddělení expozitury Brno, která nesplňovala požadovaný stupeň utajení stanovený systematizací na ponechané služební místo. Za této situace je tak zcela bezpředmětné, že žalobkyně měla vyšší vzdělání, kvalifikaci, praxi atp., než osoba ponechaná na služebním místě.

Žalobkyně rovněž vznesla námitky ohledně diskriminačního jednání správních orgánů a rozhodování vyloučeného služebního funkcionáře, obě námitky však byly natolik obecně formulovány, že neumožňují soudní přezkum. Přesto soud konstatuje, že ze správního spisu rozhodně nevyplývá, že by správní orgány vůči žalobkyni jednaly diskriminačně. Taktéž ze správního spisu nevyplývá, že by žalobkyně ve správním řízení vznesla námitku podjatosti.

Nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí spatřovala žalobkyně rovněž v absenci odůvodnění jejího převedení do personální pravomoci ředitele Krajského ředitelství Středočeského kraje. Soud se ani s touto námitkou žalobkyně neztotožnil, jelikož žalovaný převedení žalobkyně zcela jednoznačně a dostatečně odůvodnil, když uvedl, že v rámci Krajského ředitelství Jihomoravského kraje nebylo a ani v budoucnu nebude volné služební místo v její služební hodnosti. Přičemž toto tvrzení žalovaného má oporu ve správním spise, kde je založeno vyjádření vedoucí odboru personálního Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 31. 7. 2013. Soud upozorňuje, že tuto námitku žalobkyně uplatnila až v žalobě, tudíž na ní nemohl žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí náležitě reagovat.

Žalobkyně v replice ze dne 16. 3. 2017 uplatnila další novou námitku, když sporovala věrohodnost podkladů předložených soudu žalovaným týkající se neexistence volného služebního místa ke dni 1. 1. 2013. K prokázání svého tvrzení navrhla soudu doplnit dokazování výsledkem bývalého náměstka policejního prezidenta plk. JUDr. V. K., spisy Ministerstva vnitra sp.zn. MV-108648/SP-2013 a sp.zn. MV-39310/OMB-2013 a správním spisem. Jak uvedeno výše soud na ústním jednání tyto důkazy zamítl pro nadbytečnost a přečetl k důkazu jen přípis ředitelky odboru personálního MV ČR ze dne 13. 3. 2013, č.j. MV-108648/SP-2013. Soud má shodně se žalovaným za to, že z přípisu jednoznačně vyplývá, že ke dni 1. 1. 2013 v rámci Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje neexistovalo odpovídající volné služební místo pro žalobkyni, neboť k tomuto dni byla veškerá volná odpovídající služební místa obsazena jinými příslušníky či byla zrušena. Pokud žalobkyně v replice poukazuje na v přípise uvedených třináct volných služebních míst, pomíjí dovětek tohoto sdělení, kde je uvedeno, že tato služební místa byla ke

dni 1. 1. 2013 určena ke zrušení z organizačních důvodů, tudíž by bylo zcela nelogické žalobkyni tato místa nabízet. Ohledně v přípisu uvedených pěti volných služebních míst, která byla obsazena k 1. 1. 2013 příslušníky dle § 20 odst. odst. 1 písm. a) a § 20 odst. 3 písm. a) a § 23 služebního zákona soud shodně se žalovaným poukazuje na proces obsazování volných služebních míst dle § 20, § 22 a § 23 služebního zákona, ze zákonných ustanovení vyplývá, že tento postup je rozčleněn na jednotlivé, po sobě jdoucí fáze. Přičemž pokud je již proces ustanovování na služební místo ve fázi výběrového řízení dle § 23 služebního zákona, nelze se dožadovat ustanovení na dotčené služební místo, neboť do výběrového řízení se mohou hlásit pouze příslušníci s hodností o jeden stupeň nižší, než je na dané místo požadováno, tedy v tomto případě s hodností inspektora, což žalobkyně nebyla. K obsazení tří volných služebních míst dle § 20, § 22 služebního zákona zřejmě došlo jinými vhodnými kandidáty z řad příslušníků. Soud uvádí, že z přípisu nelze dovodit jednoznačná skutková zjištění ohledně předmětných služebních míst, neboť není zřejmé, zdali na jejich obsazení nebyly požadovány další, než jen zákonem stanovené požadavky, například vyšší stupeň utajení atp.

Soud shodně se žalovaným zdůrazňuje, že žalobkyně byla s časovým předstihem dne 26. 10. 2012 na personálním pohovoru informována o zrušení jejího místa a o nezbytnosti jejího převedení na jiné služební místo. Zároveň byla žalobkyně vyzvána k aktivnímu postoji při hledání nového služebního místa. Ze správního spisu nevyplývá a žalobkyně ani netvrdila, že by před či v průběhu správního řízení nalezla jiné odpovídající volné služební místo v rámci útvaru, na které by navrhla své ustanovení. Navíc je pravdou, že žalobkyně po celé správní řízení, dokonce ani v odvolání, nebrojila proti svému převedení na jiné služební místo u Krajského ředitelství policie Středočeského kraje. Soud si je vědom náročnosti situace, do které se žalobkyně nikoli vlastní vinou dostala. Nicméně za situace, kdy reorganizací došlo ke zrušení řádově sta služebních míst, bylo mnoho dalších příslušníků ve stejném postavení jako žalobkyně, neboť poptávka po volných služebních místech značně převýšila jejich nabídku. Žalobkyně tím, že mohla být ustanovena na odpovídající služební místo, byť v rámci jiného kraje, nemusela být zařazena do zálohy pro služebně nezařazené. Soud dospěl k závěru, že žalobkyni se nepodařilo vyvrátit věrohodnost vyjádření vedoucí odboru personálního Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 31. 7. 2013, z nějž má soud za prokázané, že ke dni 1. 1. 2013 nebylo na Krajském ředitelství policie Jihomoravského kraje žádné odpovídající služební místo pro žalobkyni volné.

K výtce žalobkyně, že žalobou napadené rozhodnutí je v rozporu s § 181 zákona o služebním poměru soud dodává, že žalobou napadené rozhodnutí obsahuje veškeré obligatorní náležitosti stanovené v § 181 zákona o služebním poměru. Když žalobou napadené rozhodnutí má písemnou formu, žalovaný se v odůvodnění rozhodnutí řádně vypořádal s důvodem, pro který byla žalobkyně odvolána ze svého služebního místa. Soud nesdílí názor žalobkyně, že by součástí odůvodnění mělo být porovnávání schopností, kvality vzdělání atp., všech dotčených příslušnic expozitury Brno, neboť jak uvedeno již výše důvodem jejího odvolání bylo zrušení jejího služebního místa. Dále soud neshledal v žalobou napadeném rozhodnutí rozpor výroku s jeho odůvodněním, neboť rozhodnutí obsahuje náležité právní závěry, které vyplývají z rozhodných skutkových okolností a v nich uvedené důvody jsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Je pravdou, že odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně je natolik kusé a stručné až hraničí s nepřezkoumatelností, avšak žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí veškeré nedostatečnosti odůvodnění správního orgánu I. stupně napravit, a rovněž tak se řádně vypořádal s odvolacími námitkami. Soud zdůrazňuje, že řízení před správním orgánem prvního stupně a řízení o odvolání, jakož i rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek

(viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12.10.2004, č.j. 5 Afs 16/2003-56).

Žalobkyně dále namítala, že byla zkrácena na právu na spravedlivý proces, když součástí senátu poradní komise nebyl člen odborové organizace navržený žalobkyní. Podle čl. 4 Statutu poradní komise, který tvoří Přílohu č. 1 k rozkazu policejního prezidenta č. 206/2011, kterým se zřizuje poradní komise policejního prezidenta (dále jen „rozkaz č. 206/2011“) stanoví, že *poradní komise jedná ve tříčlenných senátech, jejichž předsedu a členy určuje předseda poradní komise. Senát může být se souhlasem účastníka doplněn o člena odborové organizace.* Z uvedeného článku vyplývá, že členy poradní komise určuje její předseda, rozhodně z něj nevyplývá oprávnění pro účastníky správních řízení navrhopvat i „své“ členy komise. Pouze účast zástupce odborové organizace v komisi je vázána na souhlas účastníka s jeho účastí. Z článku 4 Statutu poradní komise tedy nelze dovodit oprávnění pro účastníka správního řízení navrhopvat do komise členy dle svého vlastního výběru.

Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné ani diskriminační, bylo vydáno v souladu se zákonem a nikoli na základě libovůle správních orgánů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení takové intenzity, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadených rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně nebyla ve věci samé úspěšná a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí l z e podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího

správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách:
www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. března 2017

JUDr. Eva P e c h o v á
předsedkyně senátu